

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง ฉบับที่ ๗ ปีงบประมาณ พ.ศ.๒๕๖๗

จุลสารส่วนเสริมสร้างวินัย ฉบับนี้ขอนำเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายและกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย
ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมได้ที่เว็บไซต์ของส่วนเสริมสร้างวินัย สำนักบริหารกลาง

หลงลืม...ก็อาจผิดฐานทุจริตได้

เรื่องดำที่ ๖๐๑๐๑๘๐ เรื่องแดงที่ ๐๐๙๗๑๖๑

ผลคำวินิจฉัย ยกอุทธรณ์

การดำเนินการทางวินัย ต้นสังกัดดำเนินการเอง

การรับเงินรายได้ของทางราชการมาตามหน้าที่ แล้วไม่นำส่งคลังภายในเวลาตามระเบียบของทางราชการ
แสดงให้เห็นได้ว่ามีเจตนาที่จะใช้ประโยชน์จากเงินดังกล่าว และเข้าข่ายเป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ การอ้างว่า
หลงลืมทั้ง ๆ ที่มีการรับเงินและนำส่งคลังอยู่เป็นประจำ จึงเป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุผล และการนำเงินมาคืนคลัง
ภายหลังไม่เป็นเหตุที่จะลดหย่อนโทษให้เบาลงได้

ข้อเท็จจริง

ขณะที่ผู้อุทธรณ์รับราชการตำแหน่งเจ้าพนักงานการเงินและบัญชีชำนาญงาน งานบริหารงานทั่วไป
สังกัดสำนักงานในจังหวัดแห่งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ได้รับชำระเงินและออกใบเสร็จรับเงิน
ค่าประมูลหมายเลขทะเบียนรถ เป็นเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาท แล้วไม่นำเงินจำนวนดังกล่าวให้กับคณะกรรมการ
เก็บรักษาเงิน ต่อมาวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ได้รับชำระเงินค่าประมูลหมายเลขทะเบียนรถจากประชาชน
อีก ๒๓,๐๐๐ บาท และเมื่อสิ้นเวลาทำการ ได้ส่งมอบเงินจำนวนดังกล่าวพร้อมเงินค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่เก็บได้
ให้แก่ผู้ตรวจสอบการรับ - จ่ายเงิน และคณะกรรมการเก็บรักษาเงินตรวจสอบความถูกต้อง ก่อนนำฝากเข้าธนาคาร
ตามปกติ หลังจากนั้นมีการตรวจสอบพบว่า ยอดเงินในทะเบียนคุมลูกหนี้ประมูลหมายเลขทะเบียนรถไม่ตรงกับ
บัญชีเงินฝากธนาคาร โดยมีผลต่างของยอดเงินที่ขาดหายไปจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาท จึงมีการเรียกให้
ผู้อุทธรณ์ชี้แจง จนกระทั่งวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕ ผู้อุทธรณ์จึงได้นำเงินดังกล่าวมาคืน

หลังจากนั้นผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอย่างร้ายแรงแก่ผู้อุทธรณ์
ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนได้ดำเนินการสอบสวนและเห็นว่า ผู้อุทธรณ์กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ที่สุด
ผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่งลงโทษไล่ผู้อุทธรณ์ออกจากราชการ ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต
และฐานประพฤติด้อย่างร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน
พ.ศ. ๒๕๕๑ ผู้อุทธรณ์จึงได้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อ ก.พ.ค. โดยอ้างว่าในวันดังกล่าวได้รับชำระเงิน
ค่าประมูลแผ่นป้ายทะเบียนรถและออกใบเสร็จรับเงิน เป็นเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาท จริง โดยได้เก็บเงิน
จำนวนดังกล่าวไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานพร้อมล็อกกุญแจไว้ เพื่อจะนำส่งคณะกรรมการเก็บรักษาเงินนำฝากธนาคาร
ในตอนเย็น แต่เนื่องจากในวันนั้นมีงานในหน้าที่ที่ต้องทำหลายอย่างและมีอาการป่วยไม่สบาย จึงหลงลืม วันต่อมา
ก็ได้รับชำระเงิน ออกใบเสร็จ และส่งมอบเงินให้คณะกรรมการ เพื่อนำฝากธนาคารตามปกติโดยไม่ได้เฉลียวใจ
ว่าเงินจำนวนดังกล่าวยังอยู่ในลิ้นชัก ประกอบกับมีการเปลี่ยนโต๊ะทำงานในช่วงเดือนกันยายน ๒๕๕๔ โดยนำไป
เก็บไว้ในห้องเวรรักษาการณ์ของสำนักงานซึ่งยังคงล็อกกุญแจลิ้นชักไว้อย่างดี จนกระทั่งวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๕
ตนได้รับแจ้งเรื่องดังกล่าวจากผู้บังคับบัญชา จึงได้ติดตามว่าเงินสูญหายเพราะเหตุใด จนค้นพบและมีการคืนเงิน
จำนวนดังกล่าวเมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕

คำวินิจฉัย...

คำวินิจฉัย

ก.พ.ค. พิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ได้รับชำระเงินค่าประมวลหมายเลขทะเบียนรถจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาท และนำเงินจำนวนดังกล่าวใส่ในลิ้นชักด้านล่างของโต๊ะทำงาน และล็อกกุญแจไว้ และลืมจนไม่ได้เอาไปให้คณะกรรมการเก็บรักษาเงินในตอนเย็น ต่อมาวันรุ่งขึ้นผู้อุทธรณ์ก็ได้รับชำระเงินค่าประมวลหมายเลขทะเบียนรถอีกจำนวน ๒๓,๐๐๐ บาท และออกไปเสร็จรับเงินซึ่งเป็นใบเสร็จต่อจากฉบับที่ผู้อุทธรณ์ได้ออกไปเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ซึ่งระยะเวลาเพียง ๑ วัน ตามปกติวิสัยของบุคคลทั่วไปย่อมต้องจดจำเหตุการณ์หรือสิ่งที่ตนปฏิบัติมาได้ หรือในขณะที่ผู้อุทธรณ์ส่งมอบเงินจำนวน ๒๓,๐๐๐ บาทให้แก่คณะกรรมการเก็บรักษาเงินในตอนเย็น ผู้อุทธรณ์ก็ย่อมจะต้องนึกคิดหรือจดจำเหตุการณ์ได้บ้าง อีกทั้งการที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการเงินมาเป็นเวลานาน ตามปกติวิสัยของเจ้าหน้าที่การเงิน ย่อมต้องมีการจัดเก็บเงินที่ได้รับชำระเงินในแต่ละวันอย่างเป็นระเบียบ แบ่งตามประเภทของเงินและจะต้องมีสถานที่เก็บเงินในแต่ละวันเป็นสถานที่เดียวกันทุกวัน ดังนั้นในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๔ เมื่อผู้อุทธรณ์ได้รับชำระเงินจำนวน ๒๓,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นเงินประเภทเดียวกันกับเงินที่ผู้อุทธรณ์ได้รับเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ผู้อุทธรณ์ย่อมต้องนำเงินจำนวนดังกล่าวเก็บไว้ในสถานที่เดียวกัน ซึ่งหาเป็นไปตามที่ผู้อุทธรณ์อ้างคือเก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานรองนตอนเย็นจึงส่งมอบให้กับคณะกรรมการเก็บรักษาเงิน เมื่อผู้อุทธรณ์จะนำเงินจำนวน ๒๓,๐๐๐ บาท เก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน ย่อมต้องเห็นเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาท และผู้อุทธรณ์ต้องนำเงินทั้งสองจำนวนส่งมอบให้คณะกรรมการเก็บรักษาเงินในตอนเย็น หรือในวันต่อ ๆ มาขณะที่ผู้อุทธรณ์ปฏิบัติราชการ ผู้อุทธรณ์ย่อมต้องทำการแก้ไขกุญแจลิ้นชักโต๊ะทำงานและเปิดลิ้นชักเพื่อหยิบของภายในลิ้นชักบ้างเป็นครั้งคราว ผู้อุทธรณ์ก็น่าจะพบเห็นเงินซึ่งมีจำนวนมากถึง ๓๙๘,๕๐๐ บาท ได้โดยง่าย สำหรับเหตุผลที่ผู้อุทธรณ์อ้างเรื่องการย้ายโต๊ะทำงานแต่ไม่ได้ย้ายเอกสาร ทำให้ไม่เจอเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาทนั้น เห็นว่าเป็นการผิดปกติวิสัยของคนทั่วไปเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงหรือย้ายโต๊ะทำงานก็จะต้องมีการสำรวจหรือเก็บสิ่งของต่าง ๆ ภายในโต๊ะทำงานตัวเก่าเพื่อนำไปใส่ในโต๊ะทำงานตัวใหม่ โดยเฉพาะถ้าเป็นสิ่งของส่วนตัวยิ่งย่อมต้องสำรวจหรือให้ความสนใจเป็นพิเศษ และเมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๔ มีการแจ้งให้ผู้อุทธรณ์ทราบเรื่องดังกล่าว หากผู้อุทธรณ์หลงลืมเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาทที่เก็บไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงานจริง ผู้อุทธรณ์ย่อมต้องนึกคิดหรือจดจำ คาดเคาได้ว่าตนเองเก็บเงินไว้ที่ใดและรีบนำมาคืน แต่ผู้อุทธรณ์กลับปล่อยให้ระยะเวลาล่วงเลยมาจนกระทั่งวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๕ จึงนำเงินมาคืนพร้อมมีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง นอกจากนี้พยานบุคคลซึ่งเป็นคณะกรรมการเก็บรักษาเงินในเดือนกันยายน ๒๕๕๔ และเป็นบุคคลที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับผู้อุทธรณ์ยังให้ถ้อยคำว่า ในวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๔ ได้สอบถามผู้อุทธรณ์ว่ามีเงินที่จะเก็บหรือไม่ เนื่องจากเห็นว่าสำนักงานมีการจัดประมวลหมายเลขทะเบียนรถเมื่อวันที่ ๑๐ - ๑๑ กันยายน ๒๕๕๔ แต่ผู้อุทธรณ์ตอบว่าไม่มี ประกอบกับผู้อุทธรณ์ไม่มีพยานหลักฐานใดมายืนยันข้อเท็จจริงว่าเงินจำนวน ๓๙๘,๕๐๐ บาทอยู่ในลิ้นชักโต๊ะทำงานมาโดยตลอดจริง พฤติการณ์ของผู้อุทธรณ์จึงเป็นการแสดงถึงเจตนาปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยไม่ชอบ เพื่อแสวงหาประโยชน์ให้ตนเองและเป็นประโยชน์ที่ไม่ควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย อันเป็นความผิดวินัยฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต และฐานประพฤติก่อความเสียหายร้ายแรง ตามมาตรา ๘๕ (๑) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ดังนั้นคำสั่งลงโทษไล่ออกจากผู้อุทธรณ์ออกจากราชการชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น จึงมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์